TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MÄKELÄ
SULO SYVÄNEN

TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

Ilmotushinta 40c palstatuumalta. Kuoleman-ilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$4.00 6 kuukautta..$2.25
3 kuukautta.....$1.35 1 kuukausi.....50
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$6.50 6 kuukautta..$3.50

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year.....$4.00 Six months.....$2.25
Three months..$1.35 One month.....50
Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.
AUG. NIKULA, Manager.

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

Kansanvaltaisuus ja sen puolesta taistelu

Eräissä määrätyissä piireissä, joissa rahanahneus on kaikki määräävänä intohimona, on vallalla sellainen käsitys, että senkin jälkeen kuin edustajamme ovat pettäneet meidät kaikkien tärkeimmässä asiassa, jossa henkemme uhraaminenkin on kysymyksessä, tulee meidän kumartaa kunnioittavassa tyytyväisyydessä ja luopua kaikista yrityksistä oikeuksiemme saamiseksi. Ja tätä oppia ajetaan ahkerasti ostetun sanomalehdistön sekä kaikkien muitten julkisuusvälineitten kautta, jotka ovat riistäjien määräysvallan alaisena.

Sellainen ei ole kansanvaltaisuutta.

Jos vähemmistöpuolue pakotetaan olemaan äänettömänä keinotekoisen enemmistön armoilla — ja se on valtaluokan tarkotus kaikissa maissa; — jos se tulee vallitsevaksi ajatukseksi, tulee edistyksen kulku oikeudellisuuteen hidastumaan, ellei kokonaan pysähtymään.

Sellainen on itsevaltiutta. — The New Age.

Kahleet kaulaan naurussasuin

Kun työväen oikeuksia sorretaan monarkistisissa maissa osottavat vallanpitäjät äärimäistä röyhkeyttä ja raakuutta. Tsaarivallan aikana Suomessa ja Venäjällä kotitarkastuksia toimittaessa santarmit esiintyivät kuin itsevaltiaan edustajat konsanaan. Arkkujen ja puhkuen he irvissä hampain raastivat kaikki esineet asunnoista paikoiltaan ja komentelivat tarkastettaviaan ihmisiä kuin suurimmista rikoksista tyytettyjä vankeja. Se oli siksi suoraa esiintymistä, että tyhmimpienkään ei tarvinnut sen tarkotuksista olla epäilevällä kannalla. Jokainen oli varma siitä, että kysymyksessä oli kansan pohjakerrosten oikeuksien sortaminen.

Tasavaltaisissa maissa sorto saa toisenlaisen ilmenemismuodon — kuten esim. täällä Amerikassa, se esiintyy paljon "hienommalla" tavalla. Täälläkin on viimeisten kuukausien aikana toimitettu lukuisia kotitarkastuksia ja vangitsemisia, mutta melkein kaikki nuo toimenpiteet on suoritettu mitä hienoimmalla kohteliaisuudella, jopa sellaisella, että ne ovat pinnalta katsoen lähennelleet ystävyyden osotuksia.

Kohteliaisuudella on merkityksensä. Liikemies käyttää sitä edukseen, nujertaakseen kilpailijansa. Ja kapitalistit pitävät kohteliaisuutta suojanaan asettaessaan kahleita työväestön kaulaan. Se on niin sievää kuin kaikki voidaan toimittaa naurussasuin — sillä tavalla kahleitten kytkeminen ei vaikuta välittömästi, eikä niin äkkiä mullistavasti kansan syvien rivien mielipiteisiin, kuin se vaikuttaisi siinä tapauksessa, jos nuo toimenpiteet suoritettaisiin ylimieliselläpöyhkeydellä.

Mutta siitä huolimatta seuraukset työväestöön nähden ovat yhtä painavat. Ikävä vaan, etteivät työläiset sitä vielä huomaa.

Militarismin siveellisiä tuloksia

Tämän maan yhdyttyä sotaan on saatu yhä useammin kuulla puhuttavan sotilaitten siveellisestä rappeutumisesta. Valitukset ovat tulleet sotakiihkoilijain taholta ja he ovat esitelleet jos jonkinlaisia keinoja estääkseen sotaväen keskuudessa tapahtuvan rappeutumisen.

Noin kolme vuotta sitten kiellettiin väkijuomain käyttö Yhdysvaltain laivastossa ja sittemmin on kielletty väkijuomain myynti kaikille sotilaan uniformua kantaville henkilöille. Porttolat ovat näihin saakka olleet vielä avonaisia sotamiehillekin, mutta nyt on ryhdytty pitämään sotilaita erillään niistäkin, ettei veneeriset taudit pääsisi leviämään armeijaan.

Mutta varokeinoista huolimatta armeijan siveellinen taso ei näytä lainkaan kohoavan, päättäen niistä valituksista, jotka käyvät yhä yleisemmiksi ja jokapäiväisimmiksi.

Mikähän siihen on syynä?

Tuollainen varjeleminen siviili-ihmisten keskuudessa varmaankin tuottaisi jonkinlaisia tuloksia, joskaan se ei poistaisi epäsiveellisyyttä. Vian täytyy olla niissä olosuhteissa, joissa sotilaat viettävät elämänsä. Eivät suinkaan sotilaat pohjaltaan — ainakaan ne, jotka valinnallisen määräyksen avulla on saatettu palvelukseen — ole pahempia ihmisiä kuin muutkaan. Päin vastoin, he edustavat maan parhaimpia ihmisyksilöitä. Sen tähden heidän siveellisen tasonsakin pitäisi olla vähintäin yhtä korkealla kuin kenen kunnioitusta ansaitsevan yhteiskunnan jäsenen tahansa.

Vika on siis olosuhteissa — militaristisessa järjestelmässä. Palvelukseen jouduttuaan häviää sotilaalta kaikki toiveet persoonallisesta onnesta tulevaisuudessa. Ja silloin hän varmaankin ajattelee, että sama se on miten sitä elää, kunhan saa päivän kulumaan ja viikon vierimään. Toivottomuus hävittää hänestä kaiken siveellisen edesvastuuntunteen itseään ja muita kohtaan, ja hän koettaa keksiä edes jotain, jolla saisi aikansa kulumaan. Seurauksena on siveellinen alas painuminen kaikista vartioimisista huolimatta. Jos tätä siveellistä alas painumista tahdotaan todella estää, on se estettävissä vain siten, että poistetaan militarismi, jonka tulos se itseasiassa on.

Mitään asiaa tai epäkohtaa ei voida korjata seurauksia säännöstelemällä; on kajottava syihin syviin ja hävitettävä ne, niin seuraukset katoavat itsestään. Tämä pitää paikkansa yhteiskunnallisiin epäkohtiin nähden, esiintyvätpä ne sitten siviili- tai sotilasoloissa. Prostitutsioonia ei voida poistaa siviilioloissa prostituoerattujen vangitsemisella niin kauan kuin yhteiskunnassa sallitaan keinottelijain hyötyä langenneitten kustannuksella. Eikä sotilaitakaan voida estää turmeltumasta asiain näin ollen tarkimmallakaan vartioimisella.

Se siemen lankeaa hyvään maahan

Kapitalistit kaikissa maissa järjestäytyvät, kokoavat voimiaan, tukeakseen valtaansa mahdollisimman pitkiksi ajoiksi. Heräävässä proletariaatissa he näkevät sen nousevan voiman, joka uhkaa heidän olemassaoloaan. Tämä panee kapitalistiluokan turvautumaan äärimäisiin keinoihin — keinoihin, joiden täytäntöönpano saattaa epäröimään kaukonäköisimmät heidän omassa leirissään.

Näiden äärimäisten keinojen käytäntöön otettua, on viimeinenkin pisara amerikalaisesta vapaudesta tipahtanut taantumuksen synkkään uomaan. Missä ovat nyt puhe-, paino- ja kokoontumisvapaus?

Niistä ei ole enään jälkeäkään; ne on riistetty työväeltä salakavalalla tavalla. Ja mikä merkillisintä lailla jossa ei tällaisten toimenpiteitten luultu tulevan kysymykseenkään, Oltiin muka määrittelemässä kaupankäyntiä vihollismaihin — ja määriteltiinkin tarkoin mitä sanomalehdet saavat puhua, joka merkitsee samaa kuin ei mitään niistä asioista, jotka ovat tärkeitä työväestölle.

Puhe- ja kokoontumisvapaus on jo ennemmin mielivaltaisesti ryöstetty. Ken ei sitä vieläkään usko, hän kokeilkoon. Työskenteleminen rauhan hyväksi on kylliksi saattamaan kenen tahansa vankilan kolkkojen muurien sisälle: siitä puhuminen on myöskin "rikos."

Herrat kapitalistit — te ylöllisyyksien pöhötyttämät "jumalan kuvat" — uskokaa, että kylvämämme siemen lankeaa hyvään maahan. Se itää, orastuu ja kantaa hedelmän viimekädessä —**työväenluokalle**.

Niin on käynyt lukemattomia kertoja ennenkin. Ihmiskunnan historia on siitä varmimpana todistajana. Synkkää taantumusta on aina seurannut vapaammat ajat. Mainitsemme historiasta vain yhden esimerkin, koska se mielestämme riittää tässä tapauksessa.

Espanjalainen ylimystö kuudennentoista vuosisadan keskivaiheilla, Filip 2:sen hallitessa, sorti Alankomaita. Vuosisadan loppupuoliskolla sorto kehittyi huippuunsa. Maan lait se polki jalkojensa alle ja alisti orjakseen koko kansakunnan, kiskoen siltä suunnattomia veroja, ja piti yllä verioikeutta, joka tuomitsi pienimmästäkin niskottelusta tuhansia onnettoman kansan jäseniä kuolemaan. Tuon sorron alta vapautuminen näytti onnettomasta kansasta mahdottomalta. Rohkeimmat heistä kuitenkin nousivat tiukkaan vastarintaan, mutta heidän vastustuksensa kukistettiin pian julmalla tavalla, ja sitä seurasi yhä hirveämpi sortaminen. Tämä opetti kansalle sen tosiasian, että alistumisestakaan heille ei koitunut mitään muuta kuin vahinkoa, ja niinpä he vihdoin yhtenä miehenä nousivat sortajiaan vastaan ja taistelivat vapauden itselleen.

Kuudennellatoista vuosisadalla epäilemättä kansat olivat alemmalla kehitysasteella kuin nykyään. Ja koska silloinkin sorto kasvatti vastaansa voiman, joka viimein kukisti sortajat, niin kukapa voi taata, etteikö tänäpäivänä kylvetyt siemenet idä paljon nopeammin.

Kenen syyksi korkeat sotakustannukset

Kun Yhdysvallat päätti ottaa osaa sotaan, antoi Amerikan työväenliiton (A. F. of L.) presidentti Gompers sen rauhoittavan vakuutuksen, että maan työväestö tulee, mikäli mahdollista, säilyttämään sodan ajalla "kansalaisrauhan" teollisuusalalla. Hyvin pian on kuitenkin käynyt selville, että herra Gompers purasi isomman palan kuin jaksoi nielasta: arvioi kovin liian suureksi sen vaikutusvallan, minkä luuli asemansa nojalla itsellään olevan työväestöön. Joka suunnalla pubkeaa lakkoja — eikä ainoastaan ammattitaidottomien tahi A. F. of L. liittoon kuulumattomien työläisten keskuudessa. Mikään työväenjohtajien taholta yritetty jarrutus, enempää kuin hallituksenkaan sekaantuminen ei ole voinut estää lakkojen tulemista yhä lukuisammiksi ja yleisemmiksi.

Nyt on "työväen-levottomuus", joksi taistelua pääoman ja työn välillä virallisesti, mutta aivan toispuolisesti nimitetään, paisunut niin laajaksi, että se herättää vakavaa huolta liittohallituksen piireissä, kuten eri lehtien kirjeenvaihtajat yhteen ääneen kertovat. Eräässä Washingtonin kirjeenvaihtajan kertomuksesta, joka samaten käsittelee työväen-levottomuuksien vaarallisuutta. Täst'edes aiotaan lisätä jo sotatilauksia tehtäessä niiden urakkasopimuksien lukumäärä, jotka oikeuttavat sotasihteerin astumaan ratkaisijaksi lakkotapauksissa. Vielä on saatava urakoitsijat muodostamaan teollisuudenharjottajaryhmiä, jotka yhteisesti ottavat käsitelläkseen työväen vaatimuksia. Milloin urakoitsijalle maksettavat hinnat ovat ennakolta määritellyt, on urakoitsijat estettävä alentamasta(!) työpalkkoja. Edelleen, kumpikin riitapuoli velvotetaan sopimaan riitaisuudet sillä uhalla, että hallitus muutoin omalla valtuudellaan ottaa työpaikat haltuunsa ja ryhtyy niitä itse käyttämään.

Tämäkin on varsin epämääräistä, osaksi tosin jo toimeenpantuakin, mutta mitään oleellisia tuloksia ei silläkään tavoin ole saavutettu. Huomattavaa on ainoastaan, että tuo ehdotus on peräisin siltä valiokunnalta, jonka presidentti Wilson viimeisimmäksi asetti tutkimaan työväen-levottomuuksia.

Kaikki kuitenkin viittaa siihen, että Washingtonissa ollaan suuresti huolissaan olojen viimeaikaisesta kehityksestä, ja että ennenkaikkea pelätään sotakustannuksien suunnattomasti lisääntyvän. Se käy selville seuraavasta tiedonannosta: "Käytännölliseltä kannalta katsoen tulevat sodan kustannukset nykyisenkin palkka-asteikon perusteella kohoamaan kahdessa tai kolmessa vuodessa niin korkeiksi, että vaikka olemme jo tottuneetkin käsittelemään biljoonia laskuyksikköinämme, tuskin kykenemme niitä aavistamaan". Mihin se johtaa, siitä lausutaan toisessa kohden kirjotusta: "Koska hallitus ei asetu millekään varmalle kannalle työväenkysymyksen suhteen, ei säännöstele palkkoja yksistään elinkustannuksia vastaaviksi eikä taas nykyisestä työnkysynnästä ja tarjonnasta riippuviksi, vallitsee täällä semmoinen mielipide, että tämän maan teollisuuden täytyy kellahtaa kumoon, ja että Amerikka **ei pysty** toteuttamaan aiettaan antaa ratkaiseva isku sodan voittamiseksi".

Tarkotus on kylläkin selvä. Kaikella tällä tohinalla on tahdottu vain sanoa, ettei se ole sotasaalistajien voitonahneuden syy, vaan työväen vaatimuksien, jos työväestö noista sotavoitoista (jotka tältä vuodelta nousevat 4 biljoonaan dollariin) haluaisi itselleen sen verran, että saisi syödä vatsansa täyteen, — niin se on työväen syy, jos liittoutuneet eivät Amerikan avullakaan tule lopullisesti pääsemään voitolle vihollisesta.—N. Y. Volksz.

MAILMANKATSOMUKSIA

TÄYSI SUKUPUOLI-KAPINA.

Venäläisictä "kuolemanpata!joonista" on lehdessämme aikasemmin ollut selostuksia miesten kannalta ja miesten kirjottamia. Ollaksemme tasapuolisia, julkasemme niistä Ida Crouch-Hazlettin innostuneen kuvauksen, jonka hän on kirjottanut New York Call'ille.

Hilpeästi vain uusi tulee ja vanha katoaa. Viime aikoina ovat jotkut naisasiakirjailijat pyrkineet moittimaan venäläisten naisten menemistä taistelurintamaan, koska se heidän mielestään särkee kaikki ne ihanteet uudesta taivaasta ja uudesta maasta, jotka saavutettaisiin naisen päästyä oikeuksiinsa. Naisten tulisi olla rauhan kyyhkyläisiä, laupeuden enkeleitä, sodan poistajia ja elämän säilyttäjiä.

Niin ihanaa kuin olisikin jäädä tähän naisellisuuden jumaloimiseen ja pyhimykseksi pääsemisen toivoon, se vain johdattaa mieleeni varhaisempain äänioikeusnaisten sotahuudon: "Kun naisilla on äänivalta, katoavat kapakat." Monta vuotta oli naisilla äänioikeus ainoastaan neljässä valtiossa, ja niissä kapakat kävivät täyttä hyrkyä; mitä meillä kieltolakivaltioita oli, ne olivat niitä valtioita, joissa naisilla ei ollut äänivaltaa. Tämä selvästi osctti, että vaikka naiset luonteensa sisimmässä luultavästi kammosivatkin kapakoita, olivat kapakoita kannattavat taloudelliset vaikuttimet voimakkaammat kuin naisten tunneperäiset ennakkomielipiteet.

Naiset kammoavat sotaa ja kaipaavat rauhaa siitä syystä, että sota riistää heiltä heidän rakkaansa. Mutta milloin heidän kotinsa ja armaansa voidaan pelastaa ainoastaan sodalla, silloin ei heiltä koskaan ole puuttunut rohkeutta eikä pelottomuutta .Spartalaiset äidit, kun heidän kaupunkinsa taisteli Ateenaa vastaan elämästä ja kuolemasta, käskivät poikansa palaamaan sodasta joko kilpeään kantaen tai kilvellään kannettuina.

Saksalaiset naisetpa ne, jätettyään kotinsa ja taistellen miestensä rinnalla, pysähdyttivät roomalaisten legioonien voittokulun ja siten pelastivat mailman sivistykselle. Kaikissa eläinlajeissa on naaras hyökkäyshaluisin, hirmuisin, armottomin. Lajin naaras todella on aina vaarallisempi kuin uros.

Se ajatus, että naiset yli kaiken haluaisivat rauhaa, on yhtä nurinkurinen kuin sekin ajatus, että sosialismin saavuttamiseksi meidän on saatava rauha — vaikka näemme, että tämä mailman romahdus joka järkyttää vanhain järjestelmien perustukset, tulee tuulaispäänä pyyhkäsemään kapitalismin ruhkat pois uuden järjestelmän tieltä, sen puhjetessa esiin voimassaan ja kunniassaan.

Venäläiset tytöt ovat pistimillään pöyhineet hajalle vanhat hentomieliset käsitykset naisesta. He ovat hypänneet senkin viimeisen välimuurin yli, mikä on ollut naisen ja ihmisen —s. o. ihmisarvon—välillä. He eivät enää ole mies- eikä naispuolia; he ovat ihmisolentoja, jotka uhraavat kaikkensa, itsensä, taistelussa lopullisen voiton, yleismailmallisen vapauden saamiseksi kaikille. Miehet epäröivät; sotaherrat molemmin puolin uhkaavat hävityksellä; ja silloin astuvat esiin naisten taisteluliput.

Mutta tässä naisten lähdössä kotilieden äärestä vallihautoihin on jotakin syvällisempää ja kauastähtäävämpää kuin vain tämän nykyisen sodan loppuunsaattaminen. Muistakaamme Wellsin sanat: "Tähän naisten vuosisadasta toiseen siirtymiseen verraten sota ei ole muuta kuin pikku tärinää ja sivuseikkoja." Kun naiset astuivat rintamaan ja tarttuivat sotalippuun; kun he avasivat sylinsä kuolemalle ja sanoivat: "Me olemme valmiina," ja ottivat kuoleman nimen ja päällekirjotuksen omakseen, niin tällä elämäntuhoamisen miekalla he ikiajoiksi katkasivat ne siteet, jotka ovat heidän sukupuolensa kiinnittäneet haaremikäsitteihin, sellaisiin nimittäin, että naiset eivät muka voisi turvata riippumattomuuttaan fyysilliseillä voimalla.

Naiset ovat aina tienneet kykenevänsä sen tekemään; itse asiassa saatamme sanoa, että kaiken aikaa he todella ovat sitä tehneetkin, vaikka heidän ei koskaan ennen ole onnistunut pakottaa vanhan orjahallinnon sitä tunnustamaan. Venäläiset naiset ovat nyt näyttäneet sen toteen semmoisella tavalla, että se riittää kaikiksi ajoiksi. Sananmukaisesti he ovat verellänsä lunastaneet vapauden koko naissuvulle.

Ja jos sotaa jatkuu, tulevat toiset naiset seuraamaan heidän esimerkkiään, ja miehet joutuvat näkemään, kuinka he ovat tähän teurastuskarsinaansa vetäneet parhaimman ja armaimman mitä mailmassa on; silloin on aika kaikkien lakata ja ruveta koettamaan jotain toista keinoa.

Katsokaamme vielä, kuinka naisluonne osottautuu ylevämmäksi vähehemmän kehittynyttä miesluonnetta. Naisilla ei ollut pienintäkään pelkoa, kun taistelun torvi soi. Iloita he riensivät päin kohtaloansa. Miehet — suuri enemmistö heistä ainakin — ovat pelkureita. Heiltä puuttuu siveellistä rohkeutta; heiltä puuttuu jokseenkin joka lajia rohkeutta. He ovat hallinneet voimalla, ei avuillaan.

Naiset ovat yhtämittaa saaneet katsoa silmiin kuolemaa, ja pahempaa kuin kuolema onkaan. Heillä on kuolema tarjona joka kerran kuin uusi ihmiselämä syntyy mailmaan. Miehen ainoa avustus tähän asiaan on nautinto. Naisten on kärsittävä pahempaa kuin kuolema, kun heidän täytyy alistaa ruumiinsa ja rakkautensa pyhät menot joko lain pakosta tai muusta välttämättömyydestä, fyysillisen tai muun väkivallan pakolla miehelle, jota he inhoavat. Tappeluun lähtö on varmaan ollut iloa ja riemua siihen verrattuna.

Kuinka tämän rinnalla häpäsivätkään itsensä venäläiset miehet — venäläiset sotilaat? Silloin kun he mailmalle toitottivat menevänsä pyhitetylle kunnian kentälle, eivät he voineet naisissa, ei näissäkään itsensä uhraajissa, nähdä muuta kuin himojensa esineen, ja vain pistimellä heidät voitiin pidättää sopivan välimatkan päässä. He olisivat hyökänneet tyttöjen kimppuun yksinpä näiden kylpiessä, ellei samainen kylmä teräs olisi ollut vastassa.

Venäjän tyttäret ovat ikiajoiksi naissuvun pelastaneet voimattomuuden ja alistuvaisuuden tilasta. Miesvaltaa ei enää tule Venäjällä suvaittavaksi, eikä muissakaan sivistysmaissa.

Mutta vaikka naiset panevatkin ruumiinsa alttiiksi kuolemalle tässä yleisessä hävityksen kauhistuksessa, johon miehet ovat mailman johtaneet ,ei heidän tehtävänsä elämän säilyttäjinä silti ole lakkaava. Vuodattamalla verensä he kiiruhtavat mailman — miesten, naisten ja yhteiskunnan — vapautusta, jolloin rauha on vallitseva, sentähden että silloin on rauhan edellytykset.

AMPUUKO YLIPOSTIMESTARI YLI MAALIN.

N. Y. Evening Post (porvarilehti) kirjottaa:

"Eräässä haastattelussa on ylipostimestari lausunut tulevansa nujertamaan jokikisen lehden, joka nykyistä sotaa sanoo kapitalistiseksi sodaksi. Me puolestamme emme usko presidentti Wilsonin sellaista menettelyä hyväksyvän, sillä sehän merkitsisi kaikkien Amerikan sosialistilehtien lakkauttamista. Sosialismia ei kuitenkaan sillä tavalla voida kukistaa. Bismarck koetti sitä Saksassa vuosina 1864—1879 (pitäisi olla: 1878—1890. Toim.) Tuloksena oli sosialismin erinomainen menestys, ja Bismarckin täytyi v. 1879 (pitäisi olla: 1890) perinpohjin muuttaa politiikkaansa. Jos nyt Amerikka, Burlesonin muodossa, lähtisi seuraamaan Bismarckin jälkiä, niin se meidän luullaksemme tulisi estämään sodankäynnin onnistumista ja vahvistamaan kaikkia sodan vastustajia; silloin ei voitaisi säästää Yhdysvaltoja siltä soimaukselta, ettei se salli vapaata keskustelua eikä arvostelua..."

VENÄJÄÄN EI ENÄÄ LUOTETTANE.

Vancouver World kertoo, että vaikka Yhdysvallat ottaakin rahastaakseen liittoutuneitten sotaostokset omalta alueeltaan, ei Venäjän suhteen katsota voitavan niin menetellä. On sentähden tehty sopimus, jonka mukaan Jaappani tulee asettamaan rahavaransa ja merenkulkuvälineensä Venäjän käytettäviksi. Tästä puoleen tulevat enimmät Venäjän sotatarpeet Jaappanista ostettaviksi.

Tämä lyhyt tiedonanto, jos se on todenperäinen, saattaa aiheuttaa kauaskantavia seurauksia, joita ensi silmäyksellä ei voi aavistaakaan.

Järjestömme asioita

TOVERITAR SANNA KANNASTO PUHUU WYOMINGISSA JA COLORADOSSA

seuraavasti:

Frontier, Wyo., lokak. 20 p. ja sitä seuraavina päivinä.
Rock Springs, Wyo., lokak. 24 ja sitä seuraavina päivinä.
Reliance, Wyo., lokak. 31 ja sitä seuraavina päivinä.
Superior, Wyo., marrask. 6 ja sitä seuraavina päivinä.
Hanna, Wyo., marrask. 13 ja sitä seuraavina päivinä.
Leadville, Colo., marrask. 22 ja sitä seuraavina päivinä.
Telluride, Colo., marrask. 29 ja sitä seuraavina päivinä.
Carneyville, Wyo., jouluk. 6—12 p.
Toverillisesti,

ONKO UNITED MINE WORKERS LIITTO KUOLEMAISILLAAN?

Jotkut tuulihatut ovat sitä suu vaahdossa huutaneet vaan tosiasiat puhuvat päin vastoin. Suurin osa Coloradon itsekkäistä työnteettäjistä on viime vuonna tullut pakotetuksi yllämainitun järjestön vaikutuksesta myöntämään työläisilleen järjestymisoikeuden ja toimimaan yllämainitun liiton kanssa. Noin kuukausi sitten täytyi Alabaman kaivoskomppaniain myöntää orjilleen järjestäytymisoikeuden, noin 90 prosenttia Alabaman valtion kaivostyöläisistä kuuluu kaivostyöläisten järjestöön ensi kerta sen valtion historiassa, jossa vielä joku kuukausi takaperin niin kutsuttu vapaa työläinen sai kilvotella vankityövoiman kanssa.

Alabaman kaivostyöläinen tuntee ensi kerran vapaita hengähdyksiä, hänellä on ensi kerta kokoontumis-, paino- ja puhevapaus. Nyt kun se on saavutettu, kai siellä piakkoin löydämme "radikaali" veljiä sanomassa meille miten kaiken pitäisi tapahtua. Hekin voivat nyt sen sanoa vaikka eivät voineet sitä tehdä joku aika takaperin. Mutta he saapuvatkin aina näyttämölle kun taistelun savu on hälvennyt.

Joku päivä takaperin saimme sen iloisen sanoman, että hiilipatoonit Tennesseessä ja Kentuckyssä olivat pakotetut myöntymään työläistensä vaatimuksiin. Pari kk. sitten noin 18,000 kaivosmiestä siellä heitti työaseensa, kaivostyöläisten järjestön käskystä kun satoja työläistovereita oli erotettu työstä sen syyn tähden että uskalsivat yhtyä siihen "radikaaliemme" kompanniain suosimaan liittoon. Kaksi kuukautta nämä 18,000 kaivostyölästä taistelivat uljaasti ensi kertaa eläissään yhteistä taistelua yhteisen päämaalin saavuttamiseksi ja nyt näitten kahden valtion kaivosmiehet kuuluvat järjestyneitten rintamaan. Nämä yllämainitut viime kuukausien taistelut ovat lisänneet noin sadallatuhannella United Mine Workers liiton rintamaa.

Palkkasopimussysteemiä vastaan on aina huudettu, vaan tämän huudon keskeltä saamme sen uutisen, että kautta maan on järjestömme kyennyt sopimuksista huolimatta saamaan suurimman palkanylennyksen, mitä vielä missään maassa on yhdellä kertaa saatu. Se ylennys tuottaa vähimmässäkin laskussa järjestömme jäsenille puoli miljoonaa dollaria päivässä lisää palkkaa.

Joku kai huutaa, että se on lorua. Otamme sen siis tarkastuksen alaiseksi. Urakkatyön tekijöille on nostettu 10c. tonnille, 15 prosenttia jaardille ja kuoleesta työstä, ja kaikkien palkkaa jotka työskentelevät päivä palkalla, on korotettu 1.40 päivälle kaivoksen sisällä ja ulkona.

Järjestömme jäsenmäärä on nykyvään melkein puoli miljoonaa. Yllämainitut saavutukset tekevät siis vähintään puolimiljoonaa dollaria päivässä. Puhuvatko ne siis kuoleman vai elämisen puolesta? Mikään ulkonainen vihollinen ei voi järjestöämme särkeä, sen voi tehdä vain sisäinen vihollinen, ja sitä kai omistava luokka tulee tulevaisuudessa yhä voimakkaammin käyttämään. Onhan sillä hyvä esimerkki sen menettelyn etevämmyydestä metallikaivosalueella, jossa nyt tämä otollinen järjestäytymisaika käytetään taistellessa toinen toistaan vastaan Ja järjestäytymistyö jää toisarvoiseksi asiaksi, ja ajaksi jolloin työvoimaa on taas tarjolla niin paljon että mikään järjestäytymistyö ei voi tulla kysymykseenkään. Nyt kun kuparia on myyty puolta korkeammasta hinnasta, kaivetaan sitä melkein samalla kuin kymmenen vuotta sitten. Eikö tämä puhu sen taktiikan puolesta, että järjestöä vastaan voi taistella sisältä paremmin kuin ulkoa. Siis kartakaa sisäisiä vihollisiaamme, ne ovat vaarallisempia kuin ulkonaiset. — Emil Hendrickson.